

דף סג.

עין משפט א.ב. אה"ע סימן קמ סעיף ט

ט יא. היה שליח לקבלה, ואמר לבעל אשתך עשתה אותי לשליח הובאה, ואמר לו הולך כמו שהיא אמרה, אינו גט עד שיגיע לידה, נשרף או אבד לפני שיגיע לידה הוי ספק מגורשת⁷.

עין משפט ג.ד.ה. אה"ע סימן קמ סעיף ו
עיינ לעיל דף סב: עין משפט ג

עין משפט ו. אה"ע סימן קמ סעיף ח
עיינ לעיל דף סב: עין משפט א

דף סג:

עין משפט א. אה"ע סימן קמ סעיף ח
עיינ בסעיף הקודם

עין משפט ב. אה"ע סימן קמ סעיף ו
עיינ לעיל דף סג. עין משפט ג

עין משפט ג.ד. אה"ע סימן קמא סעיף א

א. האשה^ה יכולה למנות שליח אחר לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה, אבל אם אמרה לשליח בעלה בעצמו אתה תהיה שלוחי לקבלו, או יהיה פקדון אצלך, הרי זו ספק מגורשת עד שיגיע לידה¹. ומשהגיע לידה

ד. טור ור"ן, דבעיא דלא איפשיטא היא כב"מ דף ע"ו ע"א, שספק אם אחרי דיבור הבעל אזלינן והרי אמר לו הולך כמו שאמרה, והוא נשאר שליח קבלה ומגורשת מיד, או אחרי הדיבור של השליח אנו סומכים והרי הוא עקר שליחותו לקבלה, ואינו שליח לא של האשה ולא של הבעל, ולא מגורשת כלל, כ"כ בט"ז.

ה. מגיטין ס"ג ע"ב, רמב"ם, רא"ש רי"ף רשב"א ועוד.

ו. אף דבסי' קמ"ב סעיף י"ג באיש שנתן גט לאשתו ואמר לה הרי את שליח להולכה וכו' משמעות שקודם שיגיע לידה אפי' ספק מגורשת אין כאן, שאני התם באשה עצמה לא

מגורשת ודאי. וי"ח וסוברים דאין האשה יכולה למנות כלל שליח לקבל מיד שליח בעלה ז'.

הגה: ב. אשה שאמרה לשלוחה קבל לי גיטי מיד בעלי, והלך וקיבל מיד שלוחו לא מהני, כי הקפידה באומרה מיד בעלי, אבל אמרה מבעלי מהני אפי' מיד שלוחו ח'.

עין משפט ה. אה"ע סימן קכב פ"א

א. אמר לסופר ולעדים לכתוב ולחתום ולתת לה, וחתמו ונמצא הגט פסול, או כתבוהו ונאבד יכולים לכתוב אחר בלי ציווי חדש, שעדיין לא עשו שליחותם ז'. אבל אם מסופקים הדיינים בכשרות הגט מחמת כמה חומרות שנהגו, בזה צריך ציווי מחדש של הבעל, כיון שכבר נעשתה שליחותם.

ב. נהגו שאם הבעל הולך לעיר אחרת אחרי ציווי לסופר ולעדים, שיאמר שיכתבו ויחתמו עד שיהיה כשר לדעת הרב מסדר הגט,

היה ראוי לחזור שליחות לבעל וע"כ בעינן שיטלו הגט ממנה ויתנו לה, ולא מהני שיאמרו לה בעוד הגט בידה, אבל כאן שאני כ"כ הב"ש. ועיין בב"מ שתמה על הב"ש וחלק עליו וכתב דגם שם בסי' קמ"ב אם לא יטלו ממנה הוי ספק מגורשת מעת שקיבלה אותו מיד בעלה וצ"ע.

ז. כמימרא דרב שם, וכ"כ בעל ההלכות והרשב"א בשם רבינו שמואל בן חופני, וטעמם משום בזיון של הבעל אם היא בעצמה אינה מקבלת מיד שלוחו, ולטעם זה יש חשש דאורייתא, או מטעם שלא יאמרו חצרה הבאה לאחר מכאן מועיל, וסוברים דחיישינן לדברי רב בסוגיא. והריב"ש כתב דהעיקר כדעה ראשונה להלכה ולמעשה.

ח. תשובת הרשב"א אלף רט"ז, וה"ה בבעל שצויה לתת ליד אשתו דהקפיד, אבל אמר תן לאשתי ולא אמר ליד אשתי מהני ליד שלוחה, כ"כ הב"ש. ועל כן צריך להזהר במינוי השליח של הבעל או בהרשאה, שיקפידו שהבעל יאמר תן גט לאשתי, ולא עם תוספת ל-"יד" אשתי, כי אז אינו יכול למנות שליח אחר במקומו כי קפיד, אם לא שנותן לו רשות במפורש למנות אחר במקומו.

ט. גיטין ס"ג ע"ב.

י. יראה מלשון השו"ע דאפי' אם הגיע לידה, מכיון שעדיין אינו גט יכולים לכתוב עוד אחר וליתנו לה, כ"כ הח"מ ס"ק ה'. וממש"כ שהגט פסול שהיינו אפי' מדרבנן לא מיקרי שנעשתה שליחותו למד בס' גט פשוט שאם עברו וגירשו בגט פסול מדרבנן אינה מגורשת מן התורה דהוי כאילו נכתב שלא בשליחות שהגט בטל מדאורייתא, והתורת גיטין חלק עליו בזה עיין פ"ת סק"ב שהביא דבריהם.

ולדעת מי שיראו לו אותו בלי שום פקפוק ^ב.

הגה: ג. אם הבעל בעיר, אפי' שאמר בעת הציווי במפורש כתבו וחתמו עד שיהיה כשר לדעת הרב המסדר שבעיר, אין לסמוך ע"ז וצריך ציווי חדש אם נמצא פסול בגט ^ל, וא"כ יקנה הסופר מחדש הקלף והדיו לבעל. וי"א דה"מ דוקא אם הגט כבר נחתם, אבל אם עדיין לא נחתם לא נעשתה שליחותם ואין צריך ציווי מחדש. אך נהגו להחמיר גם בעדיין לא נחתם לעשות ציווי מחדש כשהבעל נמצא בעיר ^מ.

עין משפט ו. אה"ע סימן קכב פעיף ב

ב ד. אמר כתבו ותנו לשליח ויוליך לה, ונמצא הגט פסול או בטל, אין כותבין גט אחר ^ב עד שישאלו אותו ^ו. ואם כתבו אחר הרי זה ספק מגורשת. וי"א דאם נמצא הגט פסול או בטל, ודאי דכותבין גט אחר בלי ידיעתו ^ע.

הגה: ה. נתן הגט לשליח להוליכו ומצאו פסול, אין השליח יכול לחזור

כ. כ"כ הב"ש. ואם רוצים העדים השליחים לכתוב עוד גט ולתת לה עם הגט שמסופקים בו מכח כמה חומרות, הרשות בידם לתת לה את שניהם, אך יתנו זה אחר זה, כ"כ הפ"ת ע"מ לא להכנס לדין ברירה.

והמהרש"ל כתב בסעיף הקודם לתת לה שניהם ביחד, ואח"כ ליטול ממנה ולתת לה בזה אחר זה, ויראה שיתן תחילה הגט השני שכתבו מכח החומרא, ואח"כ הראשון, וממ"נ מהני. וכן כתב הרמ"א בסי' קכ"ט סעיף י"ט שיתנו השני תחילה ע"ש.

ל. דדמיא קצת לברירה, ואינה ברירה ממש דשניהם כשרים, רק נראה כמו ברירה, כ"כ הח"מ. וכתב עוד דיזהר השליח שאם יש לו להאריך אותיות שיעשה זאת לפני שיראה לרב המסדר ולא אח"כ, ולא הבנתי דבריו דמה בכך והלא דבר זה אינו מעכב כלל ובלאו הכי כשר.

מ. דלגבי הקצת שנכתב כבר עשו שליחותם והצווי, כ"כ הח"מ. מ"מ יראה דהיינו בכתיבת מה ששייך לתורף שהוא פוסל, אבל מלשון הח"מ שכתב "אף במקצת הכתיבה" משמע אפי' בחלק מהתופס נהגו להחמיר.

נ. שם ס"ג ע"ב וכפי' רש"י ורמב"ם בסוגיא. וה"ה נאבד ביד השליח, והגם שהרמב"ם מפרש הבעיא בגמ' דוקא בנמצא פסול ולא באבד וכ"כ הב"י בשם הרמב"ם, מ"מ השו"ע פסק לחומרא דספק מגורשת גם באבד.

ס. אע"פ שלא אמר להם כתובו חספא בעלמא, מ"מ דכיון שצויה לשליח לתת לה גט זה יש להסתפק אם מיקרי שכבר עשו שליחותם. כ"כ הח"מ מהרמב"ם.

ע. טור דס"ל דהבעיא בגמ' הוא רק באבד מיד השליח, אבל בנמצא פסול או בטל ודאי דכותבין אחר.

לסופר ולקחת עוד גט אחר כשר פ בלי ציווי הבעל.

עין משפט ז.

אה"ע סימן קמ פעיף ד

ד. אמרה לו האשה לשליח התקבל, או טול, או יהיה לי בידך גיטי, כולן לשון קבלה הן, וי"א ה"ה אם אמרה לו שא לי וקח לי גיטי ז.

עין משפט זז.

אה"ע סימן קמא פעיף ח

ח. כשהאשה עושה שליח קבלה צריכה לעשותו בעדים, וכן כשהשליח מקבל מיד הבעל צריך עדים, ויכולים להיות אותם עדים ק. וכשהבעל נותן הגט ליד השליח קבלה לא יתן עד שיברר שנעשה בעדים ר.

פ. אפי' שצויה לסופר לכתוב עד מאה גיטין, אם לא שציווה גם לשליח להוליך גט כשר לאשתו עד מאה גיטין, כ"כ הח"מ.

צ. שא לי, ב"י בשם רש"י. וקח לי, בשם ר"י, ועיין ברייתא שם.

ק. ממשנה גיטין ס"ג ע"ב. ומה שצריך עדים כשהשליח קבלה מקבל מיד הבעל היינו באבד או נקרע כמו שמבואר בסעיף י אבל בלא הכי אין צריך עדים אם הגט בידו.

ר. והיינו שיברר בעדים, או השליח בעצמו אם הוא עד כשר ועד אחד לדיעה א' בסעיף ט' בשו"ע. או ע"פ הרשאה חתומה בעדים כנוהגים היום כי ע"פ השליח א"א, דאינו נאמן לומר מונתי בעדים.